

Народжені вільними

БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ
ЦЕНТРУ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ДУШУ - БОГОВІ, ЖИТТЯ - УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ - НІКОМУ!

#КРАСА_ПЕРЕМОЖЕ

На фото донька солдата 80 бригади ДШВ Луцика Леоніда, який віддав життя за Батьківщину

А жінка буває на осінь так схожа:
То тиха й привітна, а то й непогожа.
То скропить сльозою, то сонцем засвітить.
То прагне зими, то вертається в літо.
А жінка, як осінь, плодами багата.
На ніжність, добро, материнство і святість.
Як вересень тихий, зігріє душею,
Не страшно морозу чекати із нею.
А жінка буває тривожна, як осінь.
То дихає вітром, то ласки попросить,
То болю завдасть, а то вигоїть рани,
Листочком у світ полетить за коханим.
А осінь в природі - це завжди, як

диво,
Так само і жінка: буває вродлива.
Буває примхлива, буває зрадлива...
Нехай тільки кожна з них буде щаслива.
Промінь сонця запалить ранкову росу,
І заграє вона, забринить веселково.
Скільки мовлено вже про одвічну красу,
Тільки я про жіночу скажу своє слово.
Ніжний погляд і довга русява коса
Та смаглявого личка привабна родзинка...
І, хоч кажуть, що світ порятує краса.
Та врятує його тільки жінка.

Ліна Костенко

#КРАСА ПЕРЕМОЖЕ

МЕДИК, РОЗВІДНИЦЯ, ПСИХОЛОГ...

Старший лейтенант Ольга проходить військову службу в механізованій бригаді з 2015-го. Призивалася жінка на посаду фельдшера, адже мала медичну освіту. Потрапивши на Донбас, окрім військових, надавала допомогу і місцевому населенню.

— Перший масований обстріл згадується, ніби це було щойно. І особливо зловісна ця дзвінка тиша, яка панує потім. Тепер навіть не можу слухати музику в навушниках, мені потрібно все контролювати, — розповіла захисниця.

У 2016-му Ольга отримала перше офіцерське звання «лейтенант» і перейшла на дещо незвичну для себе посаду — заступником командира розвідувальної роти з виховної роботи. І тут у пригоді їй стала друга вища освіта — психолога.

— У розвідроті роль вихователя і психолога дуже важлива, адже відбір військових у такі підрозділи має бути жорстким та поглибленим, — вважає Ольга.

З кожним бійцем жінка проводила великий комплекс заходів: тестування, спостереження, спілкування, вивчення особової справи. Але

головне для неї — дочекатися своїх хлопців з бойових завдань, що виснажують як фізично, так і морально.

— У підрозділі був хлопець, за освітою музикант. Він виконував обов'язки водія МТЛБ. Під час сильного ворожого обстрілу цей 20-річний юнак та його товариш, попри шквальний вогонь окупантів, вивезли поранених бійців. Весь його одяг тоді просякнула кров. Якимось чином він не втримався і в нього почався істеричний сміх. З цього стану його довелося виводити, — зазначила жінка.

Під час перебування на Сході України Ольга разом з іншими військовими допомагали і місцевим дітям: привозили школярам солодощі, харчі, одяг, канцелярське приладдя й багато іншого. Дещо купували навіть за рахунок власних заощаджень. А під час канікул у місцевих школах жінка організовувала різноманітні конкурси.

— Один із них — конкурс на найкращий малюнок «Моя Україна». Діти дуже старалися. Тож зібрали певні кошти і купили призерам смарт-годинники, а іншим — різноманітні ігри, — продовжила Ольга.

Жінка має дорослу доньку, яка працює в органах місцевої влади, і 23-річного сина — офіцера, який служить у механізованій бригаді на Одещині. Жартома говорить, що має із сином не лише однакове прізвище, а й військове звання.

— Свого часу дуже хвилювалася за сина. Він у жовтні 2019-го виконував бойові завдання поблизу Мар'їнки. Тоді йому довелося рятувати підлеглого, у якого поцілів снайпер. Нині він у шпиталі, переніс багато операцій, але потрошку одужує. І після тих подій мені як матері дуже приємно, коли

футбольна команда ОК «Південь», за яку грав мій син, вийшла на матч у футболках з його портретом, — говорить жінка.

Командування частини помітило хист Ольги до співпраці з місцевим населенням і призначило її офіцером цивільно-військового співробітництва. Нині вона виконує завдання на Луганщині. Жінка і надалі планує продовжувати службу, адже для себе зрозуміла — її місце тут.

Інформаційне агентство
Міністерства оборони
України

КНЯЗІВНИ ТЕЖ ВОЮЮТЬ! АННА...

21-річна лейтенант Анна Гринюк, заступник командира однієї з механізованих рот нашої бригади з морально-психологічного забезпечення, лише в липні минулого року змінила шеврони курсанта Академії Сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного на шеврони нашої князівської 14-ї омбр. При чому, робила це майже на ходу, бо відразу після випуску із вишу вибула в район ООС, де тепер уже «рідна» рота виконувала завдання за призначенням. Ще зовсім юну дівчину з офіцерськими погонами, мініатюрну і тендітну, особовий склад підрозділу, зізнається сама Анна, належним чином почав сприймати не відразу.

— Все прийшло з часом, — сміється лейтенант Гринюк. — На початках сприймали, напевно (ніколи не допитувалася достеменно), просто — як дівчиночку. Та за короткий час з'явилися й взаєморозуміння, і повага, і «Анню Олегівно, допоможіть, будь ласка, з тим-то й тим-то...». Знайти порозуміння чи підхід, я у цьому впевнена,

можна до кожної людини, незмінний і безвідмовний інструмент для цього — спілкування. Саме воно — основа нашої нелегкої і багатогранної роботи.

Анна Гринюк, в минулому випускниця військового ліцею, каже, практично з дитинства знала, що пов'яже свою долю з військом. І жодного разу про свій вибір, що послужувало! Тим паче, що тут, у нашій князівській 14-ці зустріла свою долю, і зараз разом із коханим всерйоз подумують над створенням у найближчому майбутньому сім'ї.

Отак буває, що все закручується дуже швидко, — служба, війна, кохання, знайомства, труднощі, їх подолання, довіра, дружба, спогади і мрії... Здавалося би, всього аж забагато! Та не для дівчат, що служать у нашій народженій та загартованій в боях 14-ій, бо їм до снаги все!

Бо Україна й українка — жіночого роду!

Прес-служба 14 омбр
імені князя Романа Великого

#КРАСА ПЕРЕМОЖЕ

ЯК СВІТЛАНА МОІСЕЄВА ТАНКІСТКОЮ СТАЛА

Свою першу весну у війську зустрічає 21-річна солдат Світлана Моїсеєва. Тендітна дівчина з Вінниччини – навідник-оператор танка Т-64. Місяць тому вона приєдналася до лав 17-ї окремої танкової Криворізької бригади імені Костянтина Пестушка.

Світлана розповідає, що відчула бажання служити у війську, тож прийшла до військомату, де обрала професію танкіста й уклала контракт із танковою бригадою.

– Просто захотіла служити. Мені запропонували навідником, і я погодилася. Пройшла тримісячну підготовку в навчальному центрі в Десні. Навчання було доволі важким... Але мені сподобалося. Ні про що не шкодую – у бригаді вже місць і в мене ще все попереду. Вирішила випробувати себе, довести, що щось можу, – говорить про власну мотивацію дівчина.

Світлана – бакалавр, вивчала економіку в інституті. Військових у родині немає, але рідні підтримують її вибір.

На запитання, чи не боїться опинитися у вирі війни, відповідає категорично: «Ні! Я ж за Україну!»

Ця тендітна дівчина небагатослівна, але в її погляді читається сила й впевненість.

– Мені тут все подобається, екіпаж злагоджений, хлопці всьому навчають і допомагають. Двічі стріляла з танка, обидва рази уразила цілі. Ще не було задач, із

якими не могла б самостійно впоратися. Та найбільше вразило те, що тут всі, як одна велика родина, – ділитися емоціями та спостереженнями від служби Світлана Моїсеєва.

Командир танка Світлани сержант Олександр Семененко в складі бригади воює з 2014-го. Розповідає, що задоволений роботою свого навідника-оператора.

– Вона в нас зовсім нещодавно, але проявляє себе дуже непогано,

дівчина компанійська, усім цікавиться, прагне навчитися новому. Влучно стріляє, навіть краще, ніж деякі чоловіки! В неї дуже гарні очі, напевно правильно у ціль дивляться, – усміхається Олександр Семененко.

Незабаром чарівні очі навідника-оператора танка Т-64 Світлани Моїсеєвої побачать нові цілі...

**Інформаційне агентство
Міністерства оборони України**

«Я не змогла залишатись осторонь в своєму спокійному місті, в той час, коли сотні молодих хлопців та дівчат ціною власного життя тримають мирне небо над моїм домом...»

– Я не змогла залишатись осторонь в своєму спокійному місті, в той час, коли сотні молодих хлопців та дівчат ціною власного життя тримають мирне небо над моїм домом, – говорить санітарний інструктор медичного пункту 30 ОБр ім. князя Костянтина Острозького сержант Іоселевич.

Розуміючи, що навички та вміння медичного працівника значно цінніші на війні, аніж в лікарні на мирній Черкащині, а це понад 25 років стажу, Оксана Юрївна не вагаючись звернулася до військомату, і вже за якийсь час її відправили для проходження військової служби за контрактом до нашої бригади. В першому механізованому батальйоні, який постійно виконує завдання на лінії бойового зіткнення, Юрївна, як називають її хлопці, з 2016 року.

Після закінчення першого контракту в житті Оксани, було декілька місяців невеличкого перериву, так би мовити морально «відпочити від служби».

– Перебуваючи вдома, чую по телебаченню, що на напрямку де стоять мої хлопці обстріли, і є поранені. Я задаю собі питання: – «Чому я не там? Я ж там потрібна! Душа щемить, що я не поряд з ними».

– Буває, вдома, ідеш по вулиці, люди розслаблені, спокійні, я в цей момент думаю, про наших військових, які в той час в окопах роблять все для того, щоб більша частина країни жила спокійно.

Оксана Юрївна повернулася служити до свого

батальйону, хоча була можливість піти в тиліві частини.

– Звісно умови праці та й сама робота в мирному житті і на передових позиціях відрізняються, проте тут відчуваєш, що ти потрібна хлопцям, які тобі довіряють. Колеги з якими я працювала в лікарні досі здивовані, що проміняла білий халат і туфлі на форму та різні малосприятливі умови на передовій.

Згідно указу президента України №160/2018 Іоселевич Оксану Юрївну нагороджено медаллю «За військову службу Україні».

– Для мене було несподівано, спочатку думала, що пожартували. Але мені приємно, що на мою роботу звернули увагу і представили до такої нагороди. Та найвищою нагородою для мене є життя та здоров'я наших хлопчиків, наших захисників, – злегка тремтячим і

небайдужим голосом говорить наш медик, – і я дуже щаслива, що можу допомогти.

Завжди компетентна у своїй роботі, уважна до пацієнтів та доброзичлива до людей, Оксана Юрївна ніколи не скаржиться на побутові умови, в яких доводиться інколи перебувати на війні, вона просто тихо робить своє діло у нашій спільній справі.

– Мрію, щоб в Україні закінчилась війна, повернутись додому до дітей, знати, що всі живі, всі здорові, з думкою, що все спокійно!

**Прес-служба 30 омбр
ім. князя Костянтина Острозького**

Щодня тисячі підписників офіційної сторінки 93-ї омбр чекають на матеріали #ІриниРибакової, і вони знають, що не будуть розчаровані якістю та достовірністю інформації...

Важко уявити більш непристосовану до армійського буття людину, ніж була Ірина Рыбакова у грудні 2017 року, коли вона підписала контракт та вступила до лав 93-тя ОмБр Холодний Яр. Корінна киянка, знана журналістка провідних видань зробила своєрідний дауншифтинг та проміняла звичне комфортне середовище на кочове життя піхотинців.

Шлях до українського війська дівчини зайняв кілька років.

У лютому 2015-го Ірина вперше побувала на Донбасі. Її друзі вже одягнули однострої та вступили до лав окремої добровольчої чоти «Карпатська Січ», тож разом з ними вона побувала у Кураховому, а потім були Піски. Покинуте місцевими жителями, розбите російськими снарядами і мінами колісь елітне село справляло враження закритої Чорнобильської зони. Але і тут, серед руїн, на повну бурлило життя – піхотинці 93 бригади та добровольці різних батальйонів жили, воювали, заохувалися, отримували поранення та гинули... На місце одних приходили інші.

Ірина Рыбакова фактично стала виконувати обов'язки пресслужби «Карпатської Січі» - вела сторінку в соціальній мережі, багато фотографувала.

Навесні 2015 року добровольці «Карпатської Січі» вступили до лав 93 бригади. Ірина опинилася перед вибором, але тоді не наважилася підписати контракт. Перспектива не належати самій собі й проводити дуже багато часу далеко від дому зупинили дівчину. Тим більше, що їй запропонували престижну і відповідальну посаду менеджера з комунікацій в українському представництві міжнародної організації Transparency International.

На новій роботі Ірина, як вона сама зізнається, в сто разів виросла як професіонал. Ціною цьому був скажений ритм життя, величезні навантаження та, як наслідок, професійне психологічне вигорання.

Наприкінці 2017-го

дівчина зробила на перший погляд незрозумілий крок – покинула престижну роботу, Київ та вступила до лав холодноряців.

На цей раз, як їй здавалося, вона вже була готова до військової служби. 93-тя ОмБр їй не чужа – тут служили побратими з «Карпатської Січі», а сама армія, перспектива побувати на війні не тільки як спостерігач, але й як учасник подій – сприймалися як ковток свіжого повітря.

Реальність вдарила сильно. З одного боку, тодішній комбриг полковник Клочков дав можливість виконувати роботу за здібностями та фахом – у пресслужбі бригади. З іншого боку, Ірина не мала жодної військової освіти, а її дванадцятирічний успішний досвід в журналістиці та в сфері «зв'язки з громадськістю» значення не мав.

Дівчина могла розраховувати лише на посади кравця чи комірника, і лише після проходження навчання у Старичах була призначена гранатометником одного з механізованих батальйонів.

Солдат Рыбакова прийшла до 93-ї в той час, як бригада приступила до виконання бойових завдань на Волноваському напрямку. Перший місяць пройшов у облаштуванні побуту в напіврозваленому будівлі, боротьбі з «буржуйкою» та заготовленні дров, адаптації до харчування (на той момент холодноряці ще не перейшли на нову

систему і залежали від хисту кухарів дати раду тушонці з кашою) та вимог керівних документів. Вже потім почалися виїзди на «нуль», той самий «ковток свіжого повітря», про який дівчина мріяла. За півроку в її активі були майже щоденні відвідування всіх позицій бригади від Новотроїцького з Богданівкою до Гранітного з Чермаликом. А ще – десятки статей, сотні фото, короткометражні відеофільми, кліп на оновлений гімн 93-ї бригади (<https://www.youtube.com/watch?v=eor25Cvcg-M>), дружба з усіма журналістами національних каналів, які висвітлюють війну на Сході.

Ірина дійсно стала знахідкою для пресслужби бригади, зброею спеціального призначення. Бо вміла все, що вимагалася у військової журналістиці й навіть більше.

Наступна ротация – незабутній Авдіївський напрямок з «прямою», «Зенітом», шахтою «Бутівка». Кризь об'єкти Ірини читачі офіційної сторінки 93 бригади у Фейсбукі по-новому бачили реалії війни, обличчя наших воїнів. Суворона неприкрашена реальність боротьби за свободу. Зафіксовані моменти історії становлення сучасної України.

Військова служба давалася Ірині нелегко. І справа не у фізичних навантаженнях – дівчина до армії займалася спортом і у більшості дисциплін

фізичної підготовки легко дасть фору чоловікам. Мова йдеться скоріше про психологічне виснаження, коли весь досвід цивільного життя вступає в протиріччя з буттям військового, з армійською своєрідною логікою поведінки та прийняття рішень.

Кілька разів Ірина була на межі. Не витримувала. Готова була кинути все і здатися. Але переступила через це. Виявилася сильнішою, ніж сама очікувала.

Сьогодні старший солдат Ірина Рыбакова офіційно представляє 93 бригаду «Холодний Яр» в медійному просторі. На Луганщині вона фактично і є пресслужбою бригади.

Завдяки цій дівчині Україна і світ першими дізнаються про новини з «нуля», знайомляться з героями нового українського війська, отримують чесну виважену інформацію про перебіг подій в 93 бригаді. Її фотороботи використовують світові та вітчизняні інформагенції, а ворог ілюструє ними, наскільки небезпечними є українські воїни. Її відеофільми набирають до мільйона переглядів...

Щодня понад п'ятдесят тисяч підписників офіційної сторінки 93-тя ОмБр Холодний Яр чекають на матеріали Ірини Рыбакової, і вони знають, що не будуть розчаровані якістю та достовірністю інформації.

Портрет - Тиждень